

Jsme v pondělí vyrazili do Kyšic.

Pondělky patří těm civilizačním procházkám, ale já byla doma nečekaně brzo, Brtník taky vypadnul dřív a počasí přímo vyzývalo k tomu, vypadnout ven. Pokud se ale tedy ovšem dostanete taky nejdřív domů. Což vo to, já se i domů dostala, tyhle potíže ovšem čekaly na Brtníka. Já se normálně přivítala s ohařiskama, dostala 2x mokrýho hudlana, 2x morký razítko a byla vpuštěna domů. Rychle jsem přehodila hadry, připravila venčící taštičku a ještě před odchodem z bytu, kdy jsem volala Brtníkovi, že počkáme venku za domem, jsem šla pustit ten svůj nový zázrak.

Helejte asi takhle - sto padesát let jsem přemýšlela nad pořízením robotickýho vysavače, který by si vzal na starost takovej ten běžnej úklid po dvou psech. A pořád oscilovala mezi názorem, že koštětem to zmákně člověk v pohodě taky a 3x rychlejš v podstatě a názorem tím, že by nebylo marný, kdyby se o to ten přístroj postaral, protože by se postaral v době, kdy tam nejsme a...atd atd. Začasto mi do rozhodování hodil vidle Brtník s tím, že to je zbytečnej další krám. Já se vždycky vzedmula k odporu a pak mu vlastně dala s odstupem i za pravdu. A takhle jsem si to jela několik let. Teď nedávno přišla další vlna. Všechno mělo stejnej průběh s tím, že jsem k tomu přistoupila vědecky. Sválně jsem si jednou ráno před odchodem do prase změřila, jak dlouho mi to asi tak trvá, než pozametám. Tak to činilo nějakých pět, sedm minutek, včetně odstrčení a zastrčení židlí a pod. A to je sakra málo času. V diskuzi tady už jsem to zase s holkama nějakou dobu poctivě probírala a snažila se sama sebe přesvědčit, že by bylo dobrý se už nějak definitivně jednou pro vždy rozhodnout. A v tom rozhodnutí pak i setrvat. Tento vědecký pokus, který mi naměřil ten čas, se zdál rozhodujícím v tom směru, že to je prostě zbytečnost.

A druhej den ráno před odchodem do práce jsem se opět chopila koštěte a trošku si pozametala □. Zametáme každej den /nebo luxujeme/ protože dva psi prostě znamenají nálož chlupů. Ostatně každej den se zametalo i když byl jen jeden pes. Jen těch chlupů pak na lopatce nebylo tolik. Ale pak zaskvítilo ranní sluníčko důkladně na podlahu a odhalilo mi, kolik chlupů tam to koště jedno líný po zametení zanechalo. Zametám poctivě, nebylo to jen tak nějaký šup-šup. A v ten moment padlo ono žádaný definitivní rozhodnutí. Zkusím ho koupit, vysavače robotickýho. Kamarádky s psí domácností na to pějou ódy, tak uvidíme. Škoda, že se to nedá vyzkoušet. Nebo dá? U jednoho prodejce to nešlo, u toho dalšího jsme se domluvili, že v případě, že mi to nebude vyhovovat, protože by to nedokázalo ty chlupy

sebrat líp než koště , tak ho můžu vrátit, zaplatím jen výměnu kartáče a filtru. To mi přišlo jako férová nabídka. Včetně toho, že jsem obdržela informaci, že pán má nejen dvě děti, ale taky fenku stofárda a ty chlupy ten vysavač vezme v pohodě. To byl zase rozhodující argument proč to zkusit. Je to podobný druh chlupů, takže to vypadá nadějně. Brtník už rezignoval, přestal vykřikovat o zbytečnosti krámu a nehodlal mi do toho vstupovat. Sasrak v podobě robotického vysavače objednan a slavnostně doručen domů. V den, kdy se odjíždělo na chalupu, takže to nešlo vyzkoušet. Jen ho nechat nabít.

A v toto slavné pindělí přišla jeho chvíle. Ohařiska jsem nakýblovala před odchodem do předsíně, odstranila židle, vzala do náručí pana Emila Broučka (Emil - jako robot Emil. A pan Brouček proto, že má na krabici nápis Beetle. Nebudu mu přece říkat trapně ILajfe, jak se ofiko nazývá). Postavila jsem ho do jídelního kouta a láskyplně ho oslovila: "Tak, Emile a todle tetkon bude tvoje pracoviště, tak se snaž Broučku". Zmáčkla sem čudlik a pan Brouček se roztomile rozjel. Jako fakt se pohybuje roztomile, jak kdyby uvažoval nad trasou □ □ □ . Pozorovala jsem ho a děsně mě to bavilo, jak si tam šmejdí. Nechala jsem ho šmejdit a šla zavolat Brtnikoj, kde se pohybuje naopak on. Huž se blížil, takže to bylo načasovaný akurát, sdělila jsem mu, že pan Brouček už se dal do práce a touto informací zcela zahltila jeho software, neb vůbec nechápal wocogo □ . Osvětlila jsem mu, koho mám na mysli a šla skočit s ohařiskama za barák, aby se vyčůrali, než sedneme do auta. Brouček se činil, při kontrole jsem zahlédla, jak nesměle načihuje do prostoru kůchně. Zatim se neodvážil, jen si rekognoskoval teréna. Tiše rekognoskoval teréna. To že pracuje tiše mě velmi rozradostnilo, nerada bych obtěžovala sousedy. Ohařici zatím neměli šanci ho zaregistrovat a já je poslala na chodbu před byt. Vypadli jsme ven. Tam jsme se chvíli vochomejtali. Akurát tak, aby se oba stačili komplet vyvenčit a přišel Brtník. Byl přepaden rezatoflekatým komandem a šlo se dom, aby se převlíknul a vyrazilo se na ten výlet. Ale ouha.

Ledva odemkl a chtěl otevřít dveře, zjistil, že má problém. Pan Brouček mu je "zablokoval" a přetahoval se s ním, páč tam zrovna svědomitě zametal. "Neho! Pracuje, nemotej se mu tam do toho, počkej, víš že taky nesnášim, když se mi při uklízení motáš!" pravila sem. Uznal, že mám pravdu a s úsměvem vyčkal. Na vhodný moment, aby otevřel. Nevystihnul to úplně, protože pan Brouček se znovu nařítíl ke dveřím a činil se na svém zadaném úkolu. Prostor u dveří znovu statečně uhájil a Btrnikovi dal šanci v momentě, kdy se šel vypořádat s rohožkou. Ta ho zaujmula velice, protože oproti hladké podlaze tady měl nálož. Pucoval to tam, až by člověk čekal, že se vopotí. Pozorovala jsem Brtnika, jak von pozoruje ten krám, co je

zbytečnej a usmívá se na něj. No jako helejte, nevim jak to pan Brouček dělá, ale způsobuje to. Já se na něj taky usmívala a Rumoušek, když ho takhle mezi futrama prvně zahlédl, rozkvokal se a nutně za ním potřeboval jít. A... myslím, že pan Brouček Brtnikovo sympatie opětoval. Protože jakmile ten vstoupil do předsíně, jal se ho celkem slušně pronásledovat. Možná se chtěl seznámit, možná ho ale nakonec rozčilovalo, že mu to tam zahamtá v místech, kde už to uklidil. □ Každopádně by se dalo říct, že tak trochu urychlil Brtnikuv odchod, páč ten jen popadnul klíče od auta, peníze a šlo se.

A tetkon úplně nevim, ešivá pokračovat v psaní o výletu, když jsem se tak zasekla v tom robotickým nadšení. Nicméně teda abych podala report - pan Emil Brouček po návratu dokázal, že je nejen statečný strážce dveří, ale taky opravdu dobře uklízí, protože zameteno bylo výborně. Líp než koštětem. □